

Zuhanás

Falling – amerikai, 2020. Rendezte és írta: **Viggo Mortensen**. Kép: **Marcel Zyskind**. Szereplők: **Viggo Mortensen** (John), **Lance Henriksen** (Willis), **Laura Linney** (Sarah), **Hannah Gross** (Gwen), **Terry Chen** (Eric). Gyártó: **Scythia Films / Zephyr Films / Ingenious Media**. Forgalmazó: **ADS Service**. *Feliratos*. 112 perc.

Alig egy év leforgása alatt három olyan filmet is bemutattak, amelyben főszerepet kapott a demencia. Az Anthony Hopkins főszereplésével készült *Az apában*, a horror műfaji keretét használó *Relic*ben és Viggo Mortensen *Zuhanásában* közös, hogy a visszafordíthatatlan leépülés folyamatát nemcsak a beteg szülők, hanem a gondozókat vállaló gyerekek tapasztalásain keresztül is bemutatják. A témából következik a személyes érintettség is, az alkotók általában saját történeteiket próbálják terápiás jelleggel feldolgozni.

Mortensen sem kivétel, mindkét szülője demenciában szenvedett, nyilván ezért is választotta éppen ezt az alaphelyzetet rendezői debütálásához. A betegség személyiségpusztító hatásának feltárását ugyan-

akkor nem érezhette önmagában elég izgalmasnak, ezért a két főszereplő közti kontrasztot annyira kiélezte, amennyire csak lehet. A Lance Henriksen által alakított hirtelen haragú, bigott Willis a vidéki Amerika és a múlt képviselője, miközben liberális fia, John Kaliforniában él, melegházasságban egy kínai-hawaii-i férfivel. Kényszerű összeköltözésük jótékony dramaturgiai feszültséget biztosít a filmnek, miközben a valósággal való kapcsolatát egyre jobban elveszítő apa életének meghatározó pillanatai is felvilágnak. A líraian fényképezett epizódok valójában nem (csak) Willis flashbackjei, mert az ő emlékképei mellett láthatjuk azt is, hogyan élte meg a gyerek John és édesanyja a családi idill felbomlását, amely elvezetett odáig, hogy a férfi mindenkitől elidegenedett, megkeseredett emberként élje le az életét.

Mortensen újonc rendezőként képes hiteles szituációkat teremteni, és színészként is méltó partnere az élete alakítását nyújtó Lance Henriksennek, forgatókönyvíróként viszont szüksége lett volna egy szigorú szkriptdoktor segítségére, hogy az önismétléseket kigyomlálja a történetből.

A *Zuhanás* így csak részleteiben katartikus, egészében viszont olyan kimerítő és frusztráló, mint az együttélés lehet egy empátiára képtelen, toxikus egoistával.

BASKI SÁNDOR

Rosa esküvője

La boda de Rosa – spanyol, 2020. Rendezte: **Icíar Bollain**. Írta: **Icíar Bollain** és **Alicia Luna**. Kép: **Sergi Gallardo** és **Beatriz Sastre**. Zene: **Vanessa Garde**. Szereplők: **Candela Pena** (Rosa), **Paula Usero** (Lidia), **Sergi López** (Armando), **Nathalie Poza** (Violeta). Gyártó: **Crea SGR / Halley Production**. Forgalmazó: **Cirko Film Kft.** *Feliratos*. 97 perc.

Az élet nem ér véget 50 év-
„Anél” – olvasható a *Rosa esküvője* kórházi várótermében a

plakátfelirat, mintha csak a film egyik nagy tanulsága mellett egyfajta orvosi tanács lenne a címszereplőnek, aki hirtelen elhatározással úgy dönt, egy kölcsönmacskával leköltözik nagyvárosi otthonából Benicassim szépséges tengerpartjára és halott édesanyja eladásra váró varromhelyét átvéve újratervezi életútját. Ám Rosa önfeláldozó – és önsorsrontó – segítőkészségét gátlástalanul kihasználó családtagjai ennél is nagyobb meglepetésben részesülnek egy „vasárnap megházasodom” sms-üzenet képében, amely mindnyájuk terveit alaposan felborítja. Elindul a lázas készülődés, és a lappangó családi konfliktusok mellett fény derül a fő gondot jelentő kommunikáció-képtelenségre is, mígnem egy váratlan fordulatot követően sor kerül az esküvői komédiáktól jogosan elvárt ünnepi fináléra, amelynek a tűzvörös menyasszonyi ruha jelenti a legkevésbé rendhagyó elemét.

A madridi Icíar Bollain rendező tavalyi játékfilmje nem csak örömteli visszatérést jelent az elmúlt évtized súlyos társadalmi problémáit boncolgató, globális drámáktól (legyen szó oktatási helyzetről Nepálban, vízprivatizációról Bolíviában vagy a munkanélküli spanyol bevándorlók helyzetről Skóciában) a 90-es évek pályakezdetét jelentő családi/párkapcsolati dramedy-khez, de azokon túllendülve az életmű első hamisítatlan vígjátéka. Bár nem nélkülözi a komorabb

színezetű jeleneteket, egy vérprofi álmogyári romkom lendületével, precizitásával és hatékonyságával (ám mélyebb emberismerettel) bonyolítja a cselekményt – talán nem véletlen, hogy az anyai örökségében új önmegvalósításra találó Rosa meséjét (ismét) Bollaín jegyzi, megszakítva évtizedes alkotói párkapcsolatát élettársával, a Ken Loach-drámák állandó forgatókönyvírójaként ismert Paul Laverty-vel (*Nevem Joe, Felkavar a szél, Én, Daniel Blake*). Kétségtelen, hogy a *Rosa esküvője* nem gyűjthetne annyi Goya-díjat, mint a *Többet ne!* kőkemény abúzus-drámája, de legalább olyan fontos és széleskörű női problémáról beszél – méghozzá érdemben – a bodros-csipkés esküvői jelmezbe bújtatva.

VARRÓ ATTILA

Freaky

Freaky – amerikai, 2020. Rendezte: Christopher Landon. Írta: Michael Kennedy és Christopher Landon. Kép: Laurie Ross. Zene: Bear McCreary. Szereplők: Vince Vaughn (Böllér), Kathryn Newton (Millie), Katie Finneran (Coral), Dana Drori (Charlene), Uriah Shelton (Booker). Gyártó: Blumhouse Productions. Forgalmazó: UIP-Duna Film. Szinkronizált. 101 perc.

A horrorfilmes piac mára szinte egyetlen komoly, és kifejezetten a műfajra specializálódott szereplőjévé vált Blumhouse logója alatt megjelent produkciók igencsak széles spektrumot fognak be: társadalmi áthallásokkal teli mű éppúgy készült itt, mint egyszerű tucat-rémisztgetés, eredeti ötlet keltetője éppúgy volt a stúdió, mint folytatás és remake-é, ahogy a hangvétele és a minőség is igen széles skálán mozgott. A *Parajelenségek* négy folytatásában forgatókönyvíróként közreműködő, az 5. rész pedig rendezőként is jegyző Christopher Landon a stúdió 2017-es, meglepően sikeres filmjéhez, a *Boldog halálnapot!*

hoz meglepő helyről, az *Idétlen időkig* című vígjátékból merített ötletet, friss filmje, a *Freaky* pedig hasonló műfajt vett alapul: ezúttal a Disney 1976-os darabját, a *Nem férek a bőrödbe* című családi szórakozást dolgozta át.

A *Freaky*-ben a középiskolás, visszahúzódó és a suliban többek kedvelt céltáblájaként szereplő Millie és az elme-gyógyintézetből frissen szökött sorozatgyilkos, a Blissfieldi Böllér cserél testet, egy ősi azték tör szúrása következtében. Millie-nek mindössze egy napja maradt, hogy az átkot visszafordítsa, mielőtt véget ér péntek 13-a. A két, egymással gyökeresen eltérő működésű és hatású zsáner, a horror és a komédia összegyúrása korántsem példa nélküli, ám kevészer sikerül kettejüket viszonylagos egyensúlyban tartani, a *Boldog halálnapot!* után viszont Landon ismét ügyesen párosítja őket. Rendezői Frankensteinként a két eltérő műfaji agyat ülteti be két, másként működő és viselkedő fizikai testbe, és így a lány alakjába költözött sorozatgyilkos hozza el a rémületet, a férfiként ébredő és csetlő-botló lány pedig a humor forrása lesz, egymással párhuzamosan, de más-más módon és irányban mozgatva a cselekményt. A férj és apa nélküli, háromfős csonka család győzelme a magányos gyilkos férfi felett pedig újból megerősíti a Blumhouse horrorjainak feminista megközelítését.

FEKETE TAMÁS

Szuperagy

Superintelligence – amerikai, 2020. Rendezte: Ben Falcone. Írta: Steve Mallory. Kép: Barry Peterson. Zene: Fil Eisler. Szereplők: Melissa McCarthy (Carol), Bobby Cannavale (George), Brian Tyree Henry (Dennis), Sam Richardson (Donahue), Ben Falcone (Kuiper), Rachel Ticotin (Tyson). Gyártó: New Line Cinema / Warner Bros. Forgalmazó: InterCom. Szinkronizált. 106 perc.

Amostanra sztárszerzővé avasztott komika, Melissa McCarthy immár negyedik filmjét jegyzi színész férjével, Ben Falcone-val a rendezői székben. Falcone és a korábbi munkáknál íróként is beszálló, most csak főszereplő McCarthy meglepő módon az előző három történetet meglehetősen különböző karakterek köré építette, melyekben mégis közös, hogy a kitaszított, vesztesre álló figura blőd kalandokon, nagyszájú beszélősokon és felvállaltan úthengerszerű mozgásokon keresztül a saját komfortzónáját fessegeti, miközben azt kívánja bebizonyítani, hogy megérdemel egy második esélyt. A *Tammy* (2014) minden

téren meglehetősen igénytelen hősnője, miután elveszíti az állását és a férje is megcsalta, eszetlen road tripe indul iszákos nagyanjával, *A Partállat* (2018) back-to-school narratívája hasonló felállásból indul, csak itt a hősnő saját lányával együtt fut neki a közös egyetemi éveknél, *A főnök* (2016) bukott iparmágnás asszonya pedig egy brownie-sütő birodalommal szeretné feledtetni kétes múltját. A kissé infantilis, világjobbító tervekkel dédelgető hősnő a *Szuperagyban* a szélsőségesen hétköznapi Carol képében tér vissza, akit egy napon a saját otthonában lévő kutyúkon keresztül maga a világ sorsát kezében tartó szuperintelligencia szólít meg, és lényegében rábízta a bolygó jövőjét. Carol küldetése, hogy nyomába eredjen utolsó szerelmének, egyben elbaltázott kapcsolatának. Az apokaliptikus sci-fi és a romkom műfaji hibridjében egyértelműen utóbbi az erősebb vonalon, egyrészt a McCarthy és a szerelmét alakító Bobby Cannavale közötti kémiaának köszönhetően, másrészt, mivel ezen a szalon valóban jobban megírt dialógusokat és testhezállób helyzetekeket dobott a szkriptíró gép. A házastársak közös komédiáiban a McCarthy-féle figura mostanra sokat finomodott, és bár alapvetően még mindig a vaskos burleszkkel és a keménykedő beszélősokkal villant, visszatér a húsz évvel ezelőtti, *Szívek szállodája*-beli Sookie jószágos, cuki karakteréhez, akinek most is jól áll egy kis romantika.

KOVÁCS KATA

